ATEŞ!

ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

SAYI: 45
15 KURUŞ

Sarkomer/Çizgi Diyarı

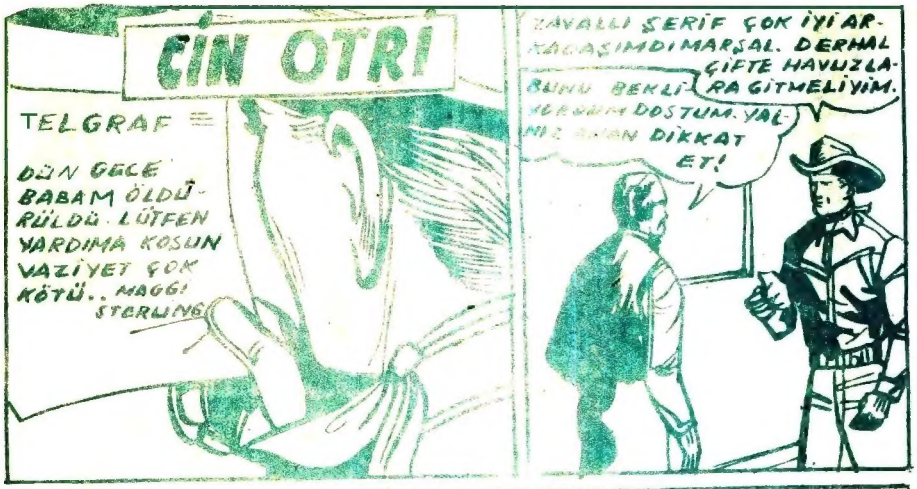

ARKASI VAR.

ATEŞ

ÇOCUKLARA MAHSUS HAFTALIK GAZETE

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

YIL:I CİLT:2 SAYI:45

29 TEMMUZ 1953

Çıkaran
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ

Sahibi:
HAMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ
MATBAASI

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

Öldüren KORKU

King-Street sokağı 75 numaradaki apartımanın kiracıları, Londra polisine, haber ulaştırmışlardı. Aynı apartımanın küçük dairelerinden birinde oturan Charles Ruffer, o gün, sabahtan beri evinden çıkmamış, hayatta olduğuna dair, en ufak bir işaret vermemişti. Sütçünün süt şişeleri, ekmekçinin ekmeği, hâlâ kapının önünde duruyordu.

Bunun üzerine polis, apartıman kapısını kırarak içeriye girdi ve Ruffer'i oturma odasındaki divanın üstünde, kalbine bir bıçak saplı bir halde, ölmüş buldu. Ölüm, saatlerce evvel ve herhalde gece esnasında vukubulmuştu. Yazı masasının bütün çekmeceleri çekilmiş ve her tarafı allak bullak edilmişti. Üselik, yazıhanenin hemen dibinde genç bir adam da kıvrılmış, ölmüş, yatıyordu. Polis doktoru, Rufer'i muayene ederek kalbine giren bıçakla öldüğünü tesbit etti. Sıra, öteki ölünün muayenesine gelince, bunun, meşhur haydut ve kaatil James Fooler olduğu derhal anlaşıldı. Fooler, ne zamandır polisin harıl harıl aradığı bir adamdı. İki polis memurunu öldürmüştü.

Burada vaziyet gayet sarihti. Fooler, her nasılsa apartımana girmiş, uyuyan Ruffer'i bir bıçak darbesiyle öldürdükten sonra yazıhanèyi karıştırıp soymağa savaşmış ve oracıkta ölmüştü. Ama nasıl? Doktor muayene neticesinde kalb durması tesbit etmişti. Yani ya Fooler, fücceten ölmüştü, Bileklerinde bir iki sıyrıktan başka, ki onlar da herhalde yazıhaneyi zorlarken olmuştu, vücudünde hiçbir yara bere izi görülmüyordu.

Komiser Knight, önce bu iş üzerinde fazla kafa yormıya lüzum görmedi. Fooler bir cinayet işlemiş, kendisi de ölerek cezasını bulmuştu. Mesele basitti. Cesetler kaldırıldı Daire mühürlendi ve çıkıp gittiler.

●

Fakat evden ayrıldıktan sonra, genç komiserin aklını, fikrini hep katilin füc'eten ölmesi meselesi işgal etti. Nasıl olurdu bu iş? Otuz beş yaşlarında turp gibi bir adam olan Fooler'in kalb durmasından ölmesine nasıl inanılırdı? Herhangi müthiş bir heyecanın bu adamı öldürmüş olabilmesi ihtimaline akıl, sır erer miydi? Fooler, bir defa suçüstü yakalanınca tabancasını çekip iki polisi yere sermek suretiyle öyle gürültüye papuç bırakacak soyundan olmadığını göstermiş bir adamdı. Bu itibarla Fooler'in velev üçüncü bir kimse tarafından suçüstü yakalanmış da olsa, heyecan ve korkuya kapılıp kalbi durarak ölecek kıratta bir insan olmadığı muhakkaktı. Hem zaten,, haydut, üçüncü bir şahıs tarafından yakalanmış olsa, bu üçüncü şahsın vakayı hemen polise haber vereceğinden de şüphe etmemek lâzımdı. Evden hiçbir şey çalınmamış olduğuna göre, bu üçüncünün de bir hırsız olması ihtimali yoktu. Demek oluyor ki suçüstü yakalanmış değildi. O halde neydi bu, nedendi? Nasıl olmuştu da Fooler gibi soğukkanlı bir haydut bile müthiş bir korku ve heyecan geçirerek, kalb durması neticesinde ve anide ölmüştü. Neydi bu korku ve heyecanın sebebi? Komiser, bunları bir türlü kafasından atamadığını görünce, hâdisenin geçtiği odayı bir kere daha gözden geçirmeğe karar verdi. Bir saat kadar sonra tekrar eve girdi. Odada hiçbir değişiklik yoktu. Yalnız iki ceset kaldırılmıştı, o kadar... Knight, katilin ölü bulunduğu yerde durdu. Düşünceli düşünceli, çekmeceleri karmakarışık edilmiş yazı masasına baktı. Her halde katil de bu vaziyette durmuş olacaktı. Komiser, düşünüyordu. Katil bu vaziyette durunca, öldürdüğü adamın cesedi, arkasında kalmıştı. Peki o anda ne olmuştu ki katil ölüvermişti?. Komiser, düşüncelerinin burasına gelince, içinde bir rahatsızlık hisseder gibi oldu. Ona öyle geliyordu ki odanın içinde bir çift göz, hiç durmadan kendisini süzüyordu. Knight, bakışlarını çevresinde gezdirerek, kendini seyreden gözleri arayıp bulmaya çabaladı. Oda, bomboştu. Fakat kendisini bir çift gözün seyrettiği hissini de içinden bir türlü atamıyordu. Tecrübeli bir adamdı. Ömrü boyunca korku nedir bilmemişti. Fakat içinde o kadar esrarengiz ve korkunç bir tazyik hissetmeğe başlamıştı ki,, bu duyguyu nasıl üsünden atacağını bilemez olmuştu... Bir ara, evhamlandığını sanarak omuz silkip bu haline gülümsiyecek oldu... Öyle ya, şu anda, bu ufak odada kendisinden başka kimsenin bulunmadığı, aşikâr değil miydi?. Fakat yine de birisinin kendini kolladığı hissini, içinden söküp atamıyordu. Knight, bu düşünceleri esnasında hâlâ yerinden kımıldanmamış, bir yandan da gözleriyle boyuna etrafı araştırmakta devam etmişti. Birden, bakışları, yazıhanenin berisinde küçük bir masanın üstünde duran yuvarlak bir kavanoza takıldı. Bu kavanozun içinde ufacık bir hayvan vardı ve bu hayvan, iri gözlerini kendisine dikmiş, bir dakika ayırmamacasına bakıyordu. Komiser, kavanoza yaklaşıp hayvana yakından bakmak istediyse de, ileriye doğru bir adım atmaya muvaffak olamadı. Görüyordu. Bu, oldukça iri bir kurbağaydı. Güzel, tuhaf bir hayvancık... Fakat iri gözlerinin sabit bakışları ve bu bakışların insanı ipnotize edip

(Devamı 9 uncu sayfada)

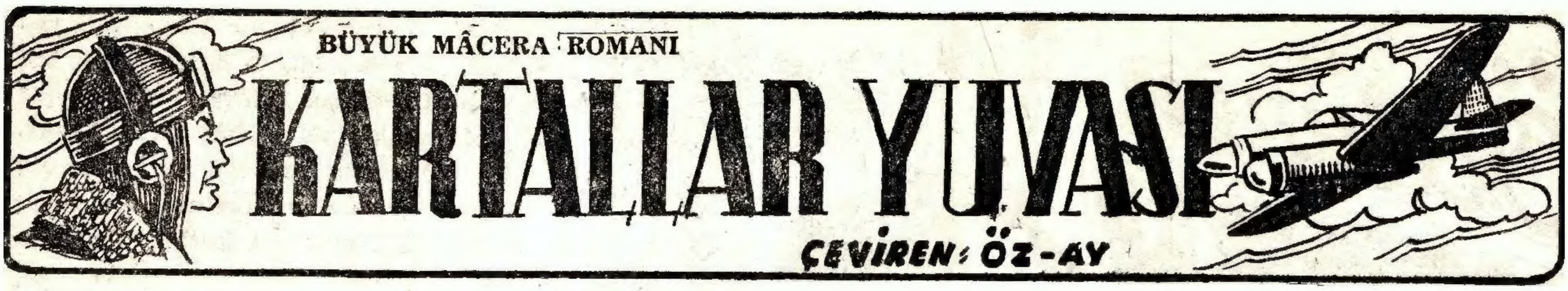

BÜYÜK MÂCERA ROMANI

KARTALLAR YUVASI

ÇEVİREN: ÖZ-AY

Motörün monoton gürültüsünden sonra insan sesleri kulağına ne kadar hoş geliyordu. Hele Greyinki... Grey :

— Yavrularım, diyordu. İkinci iniş birinciden çok daha iyiydi. Dönüşü fazla açıktan yapmıya lüzum yok. Dönerken kolu çok az çektiğin için böyle oldu değil mi Karol? Diğer kısımlar çok güzeldi. Bir ara motör çalışmadı değil mi?

— Oh... Hayır!.

Karol, her nedense bunu söylemek istemedi. Arkadaşları kendisini uçuş taki gösterdiği muvaffakiyetten dolayı tebrik ediyorlardı. Karol arkadaşlarından biraz geri kalmıştı amma, işte nihayet yalnız başına uçmayı da başarmış bulunuyordu. Etrafını almış olan arkadaşlarına, havalanışını, virajları dönüşünü, yere inişini ve ikinci sefer de motörün bayılmasını heyecanlı heyecanlı anlatıyordu. Bu konuşmaya kulak misafiri olan Grey kurnaz bir gülüşle:

— Gördün mü bak, dedi. Motör yine biraz durmuş!

Bir gülüşme koptu. Zakcheski kızardı ve sustu. Grey hâlâ gülüyordu. Günün geri kalan kısmı da böylece neşe içinde geçti gitti.

DİKKAT!.. ÇIK!...

Öğleyin makinelerinin tamirini bitiren çocuklar elleri yüzleri yağ içinde havuzun yolunu tutmuşlardı. Herkes o günkü yüzme yarışından bahsediyordu. Grey mesafeyi iki yüz metre olarak tayin etmişti. Yarışın mükâfatını da yepyeni, güzel bir pilot gözlüğü teşkil ediyordu.

Uzun münakaşalardan sonra mesafeyi üç yüz metreye çıkarmaya muvaffak oldular.

Ahrens, her ne pahasına olursa olsun, yarışı kazanacağını söylüyor, diğer yandan da Ahrens'ten daha üstün olduklarını iddia eden Lechek, Radlitch ve Nowak da arkadaşlariyle bu hususta bahse giriyorlardı.

Radlich bu iş için birkaç haftadanberi çalışıyordu. Hattâ sevgili futbolunu bile bu yüzden terketmişti. Bütün kudretini âdeta bugün için biriktiriyordu. Fakat arkadaşlarının içinde en kuvvetli olarak tanınan Bielak da bu arada hiç boş durmamıştı. İşte bunun için yarışın neticesini herkes merakla bekliyordu.

Çocuklar bir çabukta soyunarak havuzun kenarındaki yerlerini aldılar. Havuzun genişliği 13 gencin yan yana durmasına gayet müsaitti. İşte 13 bronz vücut, kurulmuş bir yay gibi verilecek komutu bekliyordu.

Grey sol eline kronometresini alarak sağ eliyle de cebinden tabancasını çıkardı.

— Dikkat! diye bağırdı.

Çocuklar biraz daha eğildiler.

— Bir, iki!

Hemen arkasından bir silâh sesi duyuldu. Bunu suya dalan vücutların çıkarttığı ses takibetti.

Grey çocukların atlayış sistemlerini tetkik etti: Lechek, göğsü üstüne hemen hemen suya hiç dalmadan kayarcasına; Radlich futbolda sertleşmiş kaslariyle sert bir yay gibi, Bielak da iri bir torpil gibi sulara atılıverdi. Suya ilk defa göLechek, Radlich, Bielak ve Ahrensten sonra da diğer çocukları atıldığı görüldü. Lechek, Radlitch ve Ahrens Krawl yüzerek diğerlerini geride bırakırken Zakcheski de en geride çırpına çırpına yüzmeye çalışıyordu.

Grey havuzun kenarında yürüyerek her elli metrede bir neticeleri ilân ediyordu :

— Bielak birinci, Ahrens ikinci, Lechek ve Radlitch de üçüncü...

Tesadüf yüzünden birçok acayip vakalar olduğunu sık sık duyarız. Fakat dünyanın en garip tesadüfü hiç şüphe yok ki, Amerikanın Boston şehrinde yaşıyan bir çocuk bakıcısı olan Bayan Consonun başına gelmiştir.

Bir akşam Bayan Conson, bulunduğu mahallenin postahanesine gitmek için evinden çıkıyor. Galiba bir mektup verecekmiş... Fakat postanenin kapısına varmadan kaldırımın kenarında duran bir otomobilden uzanan bir baş :

— Hah... Siz misiniz?. diyor. Çok beklettiniz amma.

Bayan Conson, önce bu sözlerin kendisine olduğunu sanmıyor, fakat

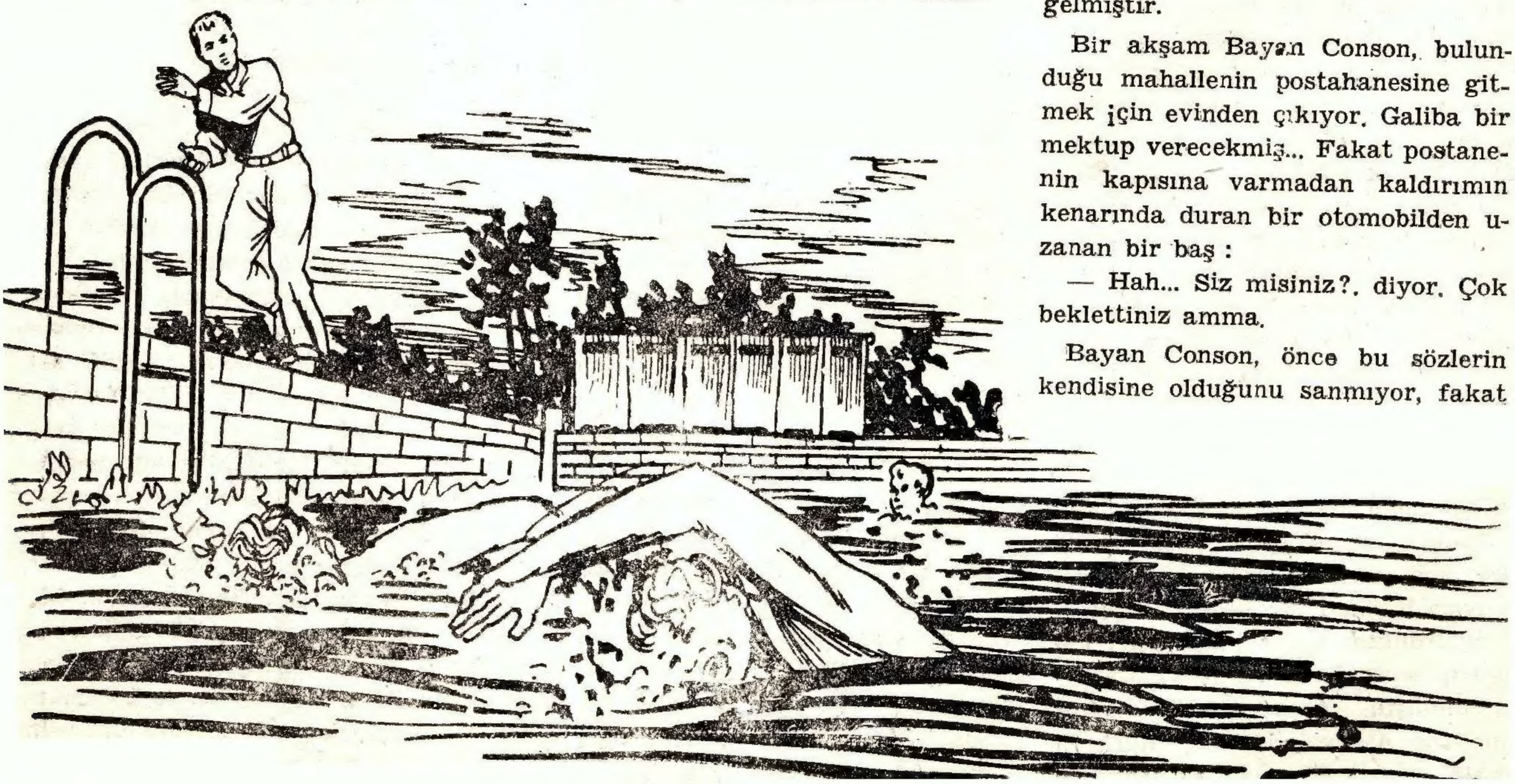

otomobilin kapısı açılıyor, kuvvetli bir kol kızcağızı, içeriye çekiveriyor :

— Haydi Bayanım... Daha fazla beklemiye tahammülümüz yok!..

Genç kızın niyeti, bağırıp çağırmak amma, imkân var mı? Otomobil hızla yola koyulurken, bir iki kuvvetli kol, ağzını kapatıyor ve kendisini sucuk gibi bağlıyorlar. Ancak üç saatlik bir seyahatten sonra bir evin önünde durulduğu ve kendisini sürükliye sürükliye eve soktukları zaman tekrar iplerini çözüyorlar. Bayan Conson, bakıyor, ki biri izbandut gibi, öteik de ufarak, fakat cin yüzlü iki adamla karşı karşıyadır.

— Benden ne istiyorsunuz? diye soruyor.

— Haydi! idyorlar. Numara yapma... Bu bavulu al. Bütün paralar buradadır. İstersen say yani.. Bir dolar bile eksik değil. Büyük reis nereye götür dediyse oraya götürürsün, anladın mı?.

Ve eline koca bir bavul vererek zavallı kızcağızı salıveriyorlar.

Bayan Conson, sokağa çıkınca, ten ha bi ryerde bavulu açıyor. Bir de bakıyor ki içi banknot dolu... Bir taksiye atlıyor, tekrar Bostona dönüyor ve ilk rastladığı polis karakoluna bavulu teslim ediyor.

Sayıyorlar: Tam iki milyon dolar!. Neden sonra mesele anlaşılıyor.

Meğerse iki gün önce Şikagoda büyük bir banka soyulmuş. Gangsterler, tam iki milyon dolar çalmışlar. Anlaşılan hırsızlığı yapanlar, reislerinden bu parayı bir kadınla kendisine göndermek emrini almışlar, fakat reisin gönderdiği kadın yerine paraları, başka bir kadına, Bayan Consona vermişler.

Genç kızın bankadan on bin dolar mükâfat aldığını da söylersek bu tesadüfün garipliğine ve tatlılığına siz de inanırsınız sanırım.

Dinç kolların darbeleriyle yarılan su dört bir tarafa saçılıyordu. Eller suyu geriye doğru çekerken, ayaklar da değirmen çarkı gibi köpükten, uzun bir iz çizip gidiyordu.

İki yana çevrile çevrile kayıp giden, güneşten yanmış bronz vücutların tablosu görülecek şeydi. Dört şampiyon, arkadaşlarından daima iki merte kadar ileride birinciliği mu hafaza ediyorlardı.

İçlerinde en güzel yüzen Bielak'dı. Çocuğun vücudünün üst kısmı hemen daima suyun dışında kalıyordu.

— Arkası var —

80 GÜNDE DÜNYA GEZİSİ

Ivano

KARA ŞÖVALYE

ÜÇÜNCÜ HAÇLI SEFERİNDEN DÖNMEKTE OLAN İNGİLTERE KRALI ARSLAN YÜREKLİ RİŞAR, AVUSTURYA KRALI LEOPOLD TARAFINDAN EŞİR EDİLMİŞTİ. KRAL LEOPOLD EŞİRİ İADE ETMEK İÇİN 150 BİN MARK İSTİYOR. FAKAT RİŞAR'IN KARDEŞİ JAN İNGİLTERENİN TEK HAKİMİ KALABİLMEK İÇİN BU PARAYI ÖDEMEĞE YANAŞMIYORDU.. BU DURUMU ÖĞRENEN İVANO, İCABEDEN PARAYI BULMAK İÇİN HAREKETE GEÇTİ. BU İŞ HİÇ TE KOLAY OLMAMIŞTI. ZİRA ASİLLER SINIFI PRENS JAN'I TUTUYORLARDI.. NİHAYET İVANO, İZAK ADINDA BİR YAHUDİDEN YARDIM BULDU.

BİR CİRİD OYUNUNDA HİSSESİNE BEŞ NORMANDİYALI ASKER DÜŞTÜ. DÖRDÜNÜ KOLAYCA HAKLADIYSADA BEŞİNCİ DÖVÜŞÜNDE OMUZUNDAN YARALANDI...

İZAK'IN EVİNE GÖTÜRÜLEN İVANO AZ ZAMANDA İYİLEŞTİ...

İYİ BAKIMINIZ SAYESİNDE BU KADAR ÇABUK İYİLEŞTİM REBEKA

İVANO, KRAL RİŞAR HAKKINDA SÖYLEDİKLERİNİ İYİCE DÜŞÜNDÜM. ONU KURTARMANIZ İÇİN SİZE YARDIM EDECEĞİM.

MÜKEMMEL!.. ARSLAN YÜREKLİ RİŞAR BU İYİLİĞİNİZİ ASLA UNUTMAYACAK. FAKAT SİZLER BURADA EMNİYETTE DEĞİLSİNİZ. BABAMIN YANINA GİDİN. BENDE ŞERVUD ORMANLARINDA ROBİNLE BULUŞACAĞIM.

BU SIRADA PRENS JAN'IN SATOSUNDA.. ŞU İVONODAN BENİ KİM KURTARACAK?

BEN, SÖR! ADAMLARIM ONUN ROBİN İLE BERABER OLDUĞUNU HABER VERDİLER. ÖBÜR YANDA İZAK, KIZI, REBEKA, İVONONUN BABASI VE NİŞANLISI YOLA ÇIKMIŞLAR. BUNLARI YAKALARSAK İŞ KOLAYLAŞIR!..

HA, HA, ÇOK GÜZEL BİR PLÂN!. İVANO BİR ORTADAN KALKSA İNGİLTEREYE HAKİM OLDUM DEMEKTİR. İSTEDİĞİNİ YAP DOSTUM

-ARKASI VAR-

UÇAN DAİRELERİN ESRARI

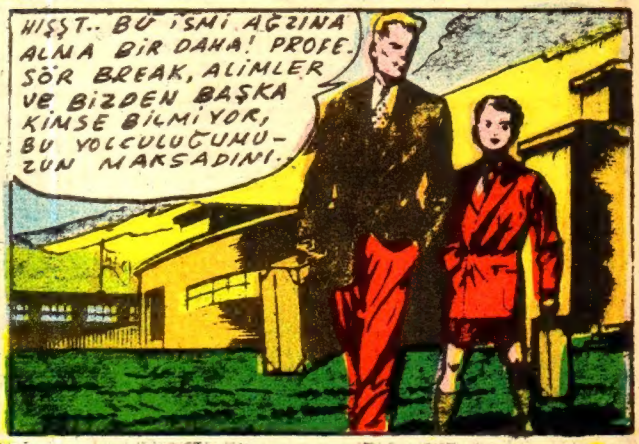

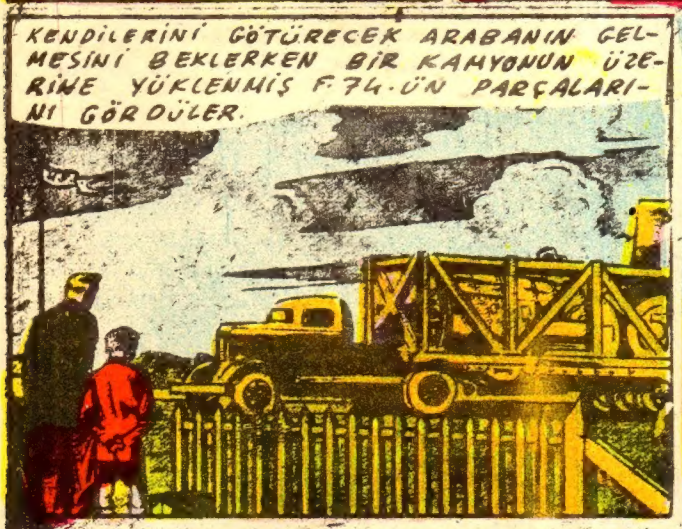

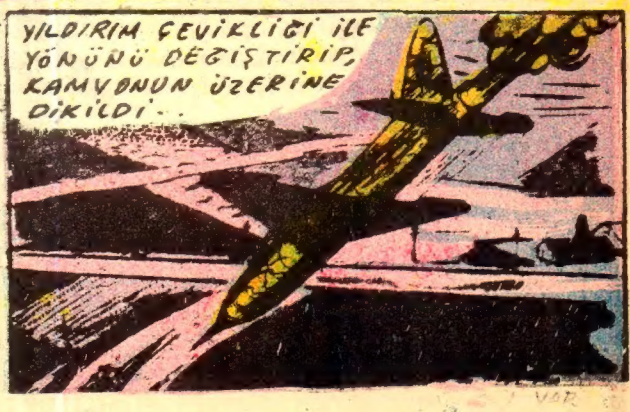

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE

Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN
Server Bedi

— Seni ben severdim, külhanî!... dedi, fakat... Benim canıma okuyan sensin!.. Anladın mı?.. Sen!. Beni Mehmet Rızaya sen haber verdin! Bilmiyor muyum sanıyorsun? Kargalar bana haber verdi. Yoksa bu Hıristo kolay kolay izini belli etmezdi. Onun için senin de canın cehenneme!. Geber!...

Cingöz bir kahkaha attı :

— Başüstüne! dedi, gebereyim... Fakat benden ne istiyorsun, onu söyle bakalım!.

Hıristo biraz durduktan sonra :

— Senin İstanbulda bir teşkilâtın var : Gizli telefonların, yeraltı binaların, adamların var. Ölmeden evvel bana bunları olduğu gibi teslim et. Yazıktır, o kadar adam dağılmasın. Ben başlarına geçer, işi yürütürüm. Hem de...

Cingöz Hıristonun sözünü kesti :

— Amma da açıkgöz herifmişsin ha!.. diye bağırdı, oğlum gibi mirasıma konmak istiyorsun! Behey eli kanlı, Akbaba suratlı şaşkaloz! Kendinle benim aramda ne müşabehet görüyorsun? Ahmak!.. Sen mezar faresisin: Ölüleri kemirmekten başka zevkin yoktur. Biz de burada ölecek olursak, vallahi, korkarım ki Mehmet Rızanın ayaklarını kurabiye gibi yemeğe kalkarsın. Benim teşkilâtım senin gibi melûnları gebertmek için de çalışır. Adamlarımdan hiçbiri senin emrin altına girmezler. İki günde seni ooğarlar.

Cingöz Recai söyledikçe, Hıristo, elleri arkasında, gitgide öfkelenerek dolaşmaya başlamıştır.

Homurdanıyordu.

Cingöz başını Arsen Lüpene çevirerek fransızca Hıristonun teklifini anlattı.

Fransanın meşhur centilmen hırsızı gülümsüyor, hiç sesini çıkarmıyordu. Adeta kuştüyü bir yatakta, uykudan henüz uyanmış da bir bahar manzarası seyrediyormuş gibi yüzünde rahatlık ve tatlılık vardı. Cevap vermedi.

Mehmet Rızanın yüzünde öfke ve sıkıntı buruşuklukları dolaşıyordu. Kendi kendine: "Bu Lüpen ve Cingöz serserileri hiç aldırış etmiyorlar, dedi, ölmeğe çoktan mı hazırdırlar, yoksa bir düşündükleri mi var?" çünkü bu vaziyette kurtuluş ümidi hiç görünmüyordu.

Hıristo dolaşırken birdenbire durdu, hepsinin yüzlerine baktı :

— Haydi, birbirinizle helâllaşın öyle ise... Şimdi havagazını...

Fakat sözünü bitirememişti. Yukarı katta mahiyeti anlaşılmıyan bir takım gürültüler vardı; cam kırılmasına, masa devrilmesine, birinin yere yuvarlanmasına benziyordu.

Hıristo hemen yerindden fırladı ve bir sıçrayışta, merdiven basamaklarını dörder dörder atlıyarak yukarı çıkı. Bulundukları yerin kapısı olmadığı için yukar katın döşemesine açlan dört köşe bir delikte kayboldu.

İçeridekiler oraya bir kapak kapandığını yarım yamalak görüyorlardı. Mehmet Rıza mırıldandı :

— Bizimkiler geliyorlar galiba...

Cingöz başını salladı :

— Yirmi sene arasalar burasını bulamazlar. Havagazıyla ölmezsek açlıktan gebeririz. Ben burasının ne domuzca inşa ettirildiğini biliyorum.

Mehmet Rıza öfke ile :

— Bağıralım öyleyse!.. dedi.

— Sivrisinek vızıltısı kadar bile duyulmaz. Hıristo ile adamları biraz gürültü yapsalar bizim sesimizi kapatırlar. İstersen bir tecrübe et!

Mehmet Rıza, güç belâ biraz doğrularak vücudüne ve göğsüne mümkün olduğu kadar müsait bir vaziyet temin ettikten sonra haykırmağa başladı :

— Hey!... Hey!. Buradayız biz!. Burada!. Heyy!. İmdat!. İmdat!.

Cingöz bir kahkaha daha salıverdi :

— Üstad! Amma da biçimsiz sesin var ha!. Duysalar bile aşağıda

domuz hapsedilmiş zannedecekler ve aldırmıyacaklar...

Mehmet Rıza :

— Hayvan! diye bağırdı, alay edeceğine sen de bağırsana...

— Canın sıkılıyorsa ben sana pes perdeden bir gazel söyliyeyim!.

— Can çıkmadıkça huy çıkmaz; sen de gebermedikçe bu sululuktan vazgeçmiyeceksin. Öleceğiz be... Herif havagazını açarsa beş dakika sonra biz burada yokuz!.

Cingöz kaşlarını çattı ve etrafına baktı. Mehmet Rızanın telâşı ona da sirayet etmeğe başlamıştı. Fakat Lüpenin soğukkanlılığına hayret ediyor ve onun yanında neşesiz görünmek istemiyordu.

— Mösyö Lüpen! dedi. Çok sakinsiniz!.

— Demindenberi konuştuğunuz Türk dilinin âhengine dikkat ediyorum. Ömrümde ilk defa duyduğum bir lisan! Fakat ne kadar tatlı... Adeta hep melodilerden örülmüş bir musiki... Denebilir ki bütün sözleriniz, bütün kelimeleriniz bestelenmek için yapılmış.

Cingöz de güldü :

— Teşekkür ederiz amma ahrette de bu lisanla konuşacağımız muhakkak değil!. Şimdi ben güzel dilimizden evvel buradan nasıl tüyeceğimizi düşünüyorum. Siz Hıristonun söylediklerini anlamadınız galiba... Herif havagazı musluğunu açacak ve dostum Mehmet Rızanın iddiasına göre beş dakika sonra biz burada yokuz!.

Arsen Lüpen havagazı lâmbasına bir göz atarak cevap verdi :

— Ben hayatımda birkaç defa havagazı ölümüne şahit oldum. Siz "Fonenblö Şeytanları" vakasını bilmezisniz. Çünkü dostum ve muharrir Maurice Leblane (Moris Löblan) bunu yazmadı. O zaman ben yirmi yedi yaşımda idim ve şöhretimin başlangıcında bulunuyordum. İki dakika geç kaldığım için Mlle. Galzi'yi havagazıyle ölmekten kurtaramadım. Kızcağız yüzünde gayet tatlı bir gülümseyişle ölmüştü. Amma görseniz.. Cidden bir melek gibi!.. İlk defa o zaman havagazı ölümünün korkunç bir şey olmadığını anladım. Fakat bu terbiyesiz Hıristo, bizi birbirimize rsemen takdim etmedi. Biliyorsunuz ki Avrupa muaşeretinde bu merasim eksik olunca kimse kimseye hitabedemez. Buradaki fevkalâde vaziyet üzerine size cevap vermeği kabul ettim.

Cingöz başını sallıyarak :

— Hakkınız var, dedi, size evvelâ Türkiyenin en büyük polis hafiyesi Mehmet Rızayı takdim edeyim.

Arsen Lüpen Mehmet Rızaya başıyla selâm vererek ve gülümseyerek ;

— Evet, dedi, kendisini tanıyorum. Fakat resmen tanışmak şerefini kazanamamıştım. Zavallı Kivelveli'nin duvara gömülen vücudünü birkaç saat içinde meydana çıkardığını öğrendiğim zaman kendisinin ne büyük bir kabiliyet sahibi olduğunu anlamıştım. Avrupada da böyle şahsiyetler nadirdir. Şerlok Holmesi ben yakından tanıdım. Harika nevinden bir adamdır. Fakat Mösyö Mehmet Rızanın bu muvaffakiyetini duysa o da takdir eder.

— Arkası var —

Öldüren Korku

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

iradesinin tesirine alan müthiş dikilişleri hakikaten korkunçtu... Knight, bütün vücudünün âdeta tutulmuş gibi olduğunu, elini ve kolunu oynatamıyacak bir hale geldiğini gittikçe hissediyordu. Bir kurbağa tarafından büyülenmek!. Ne garip şeydi bu Yarabbi? Avhamına gülüp geçmek istedi amma ne mümkün!. Dakikalar geçiyor ve komiser hâlâ yerinden kıpırdanamıyordu. Gittikçe irade kuvvetinin, kendi kendini kontrol kabiliyetinin sıfıra indiğini hissetmekteydi. Son bir gayretle silkinmek, yerinden fırlamak istedi. Hayır!. Yapamadı... O zaman içinde müthiş bir korku hissetti. Artık iradesiz bir mahlûk haline gelmeğe başladığını seziyordu. Biraz daha vakit geçerse mahvolacaktı. Henüz düşünme kabiliyetini kaybetmemişken bunu önlemesi, bağırması, imdat çağırması, kendini kurtarması lâzımdı. Evet, evet, birkaç dakika daha geçerse mahvolmuş demekti. Komiser, ömründe ilk defa korku nedir duydu... Bütün dehşetiyle bağırdı, yırtındı ve ortalığı : "İmdat!" diye inletti. Can korkusunun titrekliğini bütün heybetiyle hissettiren bu ses, binada ve sokakta çın çın öttü. Allahtan, evin kapısını kapatmamıştı. Adamları içeri girebileceklerdi. Bunu zorlukla akıl ettiği sırada, polis memurlarından bir ikisi kapıları ardına devirircesine odaya doluştular. Knight'i hâlâ, kavanozu dik dik süzer bir halde taş kesilmiş gibi buldular. Komiser polis memurlarını görünce, zorlukla ve iniltili bir halde :

— Beni buradan götürün!.

Diyebildi. Sürüklercesine götürüp mutfağa soktular. Bitkin bir halde bir iskemlenin üstüne çöktü. Kendisine sorulan suallere hiçbir cevap veremiyordu ve kendine gelinceye kadar da bir çeyrek saat geçmesi icap etti. Toparlanıp ayıldığı vakit, artık cinayet gecesinin de sırrını çözmüş bulunuyordu :

James Fooler, o gece eve girmiş, odaya sokulmuş, bir bıçakla evsahibini öldürdükten sonra yazı masasının başına geçip çekmeceleri karıştırırken birdenbire bir çift gözün kendisine baktığını hissederek aranmış ve şüphesiz kavanozu görmüştü. O andan itibaren haydut, kurbağanın ipnotize eden bakışlarının tesiri altında kalmış ve tamamen felç inmiş gibi ufacık bir hareket bile yapamaz olmuştu. Fooler, kendi iradesine hâkim olmak istidadını gösteren bir hayvanın iradesiyle müthiş bir mücadeleye, ,bir ölüm kalım savaşına girişmiş olmalıydı. O, imdat da isteyemezdi. Zira o takdirde işlediği cinayet meydana çıkardı. Binaenaleyh hayvanın ipnotize eden gözlerinden yakayı kurtarmak için bütün iradesini harekete getirerek kendini zorlamış ve nihayet bu müthiş gayret sarfı yüzünden o kadar yorulup bitkin düşmüştü ki, neticede doktorun "kalb durması" adını verdiği ölüm vukubulmuştu.

Anlaşılan sahibi ölen hayvan, bunu hissetmiş olacaktı ki, odaya sonradan giren komiseri de efendisinin ölümünden mesul tutup, onu da müthiş bakışlariyle öldürmek istemişti. Knight, bu inanılmıyacak hadiseden sonra meşhur bir hayvanat profesörüne danıştı ve hakikaten bazı kurbağa cinslerinin, düşmanlarını felce uğratıcı bakışlarla süzüp füc'eten öldürme kabiliyetine sahiboldukları öğrendi.

Efendisinin intikamını alan kurbağayı sonradan Londra Hayvanat bahçesine hediye ettiler. Şimdi kurbağaların bulunduğu dairenin bekçisi, efendisinin kaatilini öldüren hayvanın hikâyesini, her önüne gelene anlatıp duruyor...

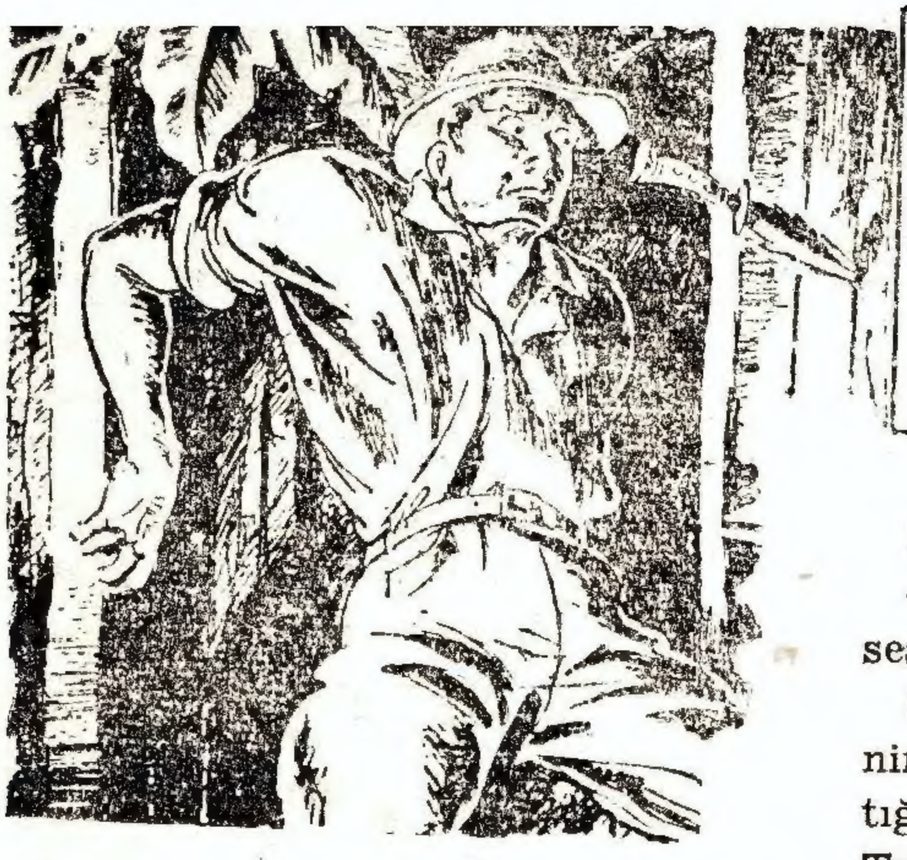

YERLİNİN ÖCÜ

Malaya adalarından Kavangaranga resim çekmeye gelen Amerikan gazetecisi orada, bir İngilizle karşılaşmıştı. Adaya ticaret için gelmiş olan bu İngiliz, orada kendine bir kulübe kurmuş, tek başına yaşıyordu. Yalnız, yerlilerden bir uşağı vardı.

Amerikalı gazeteci, kendisini tanıttığı ve :

— Benim adım Drumond Stokford dur; dediği zaman, İngilizin uşağı yanlarında idi.

Drumond, adını söyler söylemez, Malayalı uşağın birdenbire gözlerini dört açtığını ve ona öfke ile baktığını gördü. Bundan birşey anlıyamadı, fakat içine, tuhaf bir korku da girmedi değil.

Drumond İngilizin misafiri oldu ve o gece orada yattı. Fakat uyudu dersek yalan söylemiş oluruz. Çünkü, Amerikalı, sivrisineklere karşı yatağın üzerine çekilmiş olan cibinliğin altına girer girmez kulağına yanı başından bir soluma sesı geldi: Sanki, karanlıka bir köşeye gizlenmiş biri vardı.

Drumond yerinden fırladı. Lâmbayı yaktı, birşey göremedi. Fakat içine bir kere korku girmişti sabaha kadar uyuyamadı.

Ertesi gün, İngilizle beraber, adanın içlerine gittiler, çok yorulmuş ve yatar yatmaz derin bir uykuya dalmışlardı.

Fakat Drumond geceyarısı, birden bire uyandı : Kulağına yine tuhaf bir ses gelmişti. Dışarıda ay aydınlığı vardı. Pencere açık olduğu için içerisi gündüz gibi aydınlanmıştı.

Amerikalı yerinde doğrularak dört bir yana göz gezdirdi ve yanıbaşında, yarı karanlıkta, kendisine iki gözün dikilmiş olduğunu iyice seçebildi.

Yatağından fırladı. Fakat daha o bir adım atmadan, odadaki yabancı, bir hayalet gibi kapıdan dışarı kaçtı.

Drumond :

— Benni! diye arkadaşı İngilize seslendi. Faka karşılık alamadı.

Lâmbayı yaktı. O zaman Benninin yatağını bomboş buldu. Elini yastığının altındaki tabancasna attı : Tabanca yoktu!

Bunun üzerine ortada bir takım şeyler dönmekte olduğunu anladı ve kulübeden dışarı fırladı.

Kapıdan dışarıya adım atmasile geri çekilmesi bir oldu : Yanıbaşından büyük bir bıçak vınlayarak geçmiş, ve kulübenin tahtasına saplanmıştı. Başını geri çekmemiş olsaydı, tam şakağına saplanacaktı. Bu, yerlilerin kullandıkları ve büyük bir ustalıkla atıkları, üzeri çentikli, iki ağzı da keskin bıçaklardandı.

Drumond bir an durakladıktan sonra birdenbire atıldı. Bıçağı fırlatan adam karşısında idi. Amerikalı onun üzerine saldırdı ve bir yumrukta yere yuavrladı :

Bu, Benni'nin uşağı olan yerli idi.

Malayalı uşak, bıçağı attıktan sonra, onun adamın beynine saplanacağına o kadar güvenmişti ki kaçmıya lüzum görmemişti. Şimdi Drumond'un kuvvetli parmakları altında zorlukla nefes alırken :

— Yapma! öldürme beni! diye yalvarıyordu.

Amerikalı gazeteci :

— Söyle! diye haykırdı. Bana niçin bıçak salladın? Ha?.

Malayalı uşak anlattı :

— Sen Drumond Stokford... Benim kardeşi öldürdü... Ben senden öc almak istedi..,

Amerikalı, bunda bir yanlışlık olduğunu anladı. Yerde yatan Malayalıyı kolundan tuttu. Alıp kulübeye girdi. Onun bıçağını duvardan çekip eline aldı. Sabaha kadar karşı karşıya oturdular. Yerli, üzerine atılacak olursa diye, Amerikalı elinden bıçağı bırakmıyordu.

Sabahleyin Benni kulübeye geldi ve başından geçenleri anlattı :

— Gece beni yatağımdan alıp kaçırdılar. Ağzıme mendil tıkadıkları için bağıramadım. Sabaha kadar beni bağlayıp bir kulübede tuttular. Sonra salıverdiler. Sana ne oldu?

Drumond da kendi başına gelenleri anlattı. O zaman Benni :

— Demek yerlilerden bir çocuğu öldüren sen değilsin ha? dedi. Dün senden lâf açıldı, yerliler senin daha önce de burada bulunduğunu söylediler.

Drumond :

— Hayır, dedi, ben ilk defa olarak buraya geliyorum.

Artık mesele anlaşılmıştı :

Ondan önce de buraya Drummond Stokford adında biri gelmiş ve yerlilerden bir çocuğu öldüren adam işte buydu. Fakat, çocuğun ağabeyisi onun yüzünü bile görmemişti. Yalnız adını biliyordu. Bu yeni gelenin de adının Drumond Stokford olduğunu duyunca onu, kardeşini öldüren adam sanmış ve ondan öc almıya karar vermişti.

Amerikalı gazeteci :

— Herşey aklıma gelirdi amma, diyordu. Bu adaya benden önce de adı ve soyadı,, benim adım ve soyadımla bir olan birisinin gelmiş olacağı hiç aklıma gelmezdi !

MANDRAKE

KLAGA MANDRAKEYİ SONRA ABDULLAHI BAYILTTI VE KAÇTI. BU SIRADA HERŞEYDEN HABERSİZ HÜLYALAR KURAN MARİNA İLE RESSAYIN DALGINLIKLARINDAN İSTİFADE EDEREK ÜSTLERİNE SALDIRDI...

İŞTE! KLAGA!

İTA KENDİSİ!... BU, ONU ÖLDÜRMEK İÇİN TAM FIRSATTIR!...

MARİNA! SİZ GİDİNİZ, BENİM BU DEVLE UĞRAŞMAM LAZIM!

KLAGA SESSİZCE YANAŞTI. NEYSE VAKTİNDE GÖRDÜLER...

KAÇINIZ MARİNA! DERİSİ ÇOK SERT KURŞUN İŞLEMİYOR!.

HAYIR, HAYIR SİZİ BIRAKMAM!

AH!

OH!.. SUZİ BEN NE KADAR ZAMANDIR BURADAYIM?.

EPEY OLUYOR MANDRAKE AMCA!..

RESSAYIN KURŞUNLARI PARA ETMEDİ.. BU SIRADA MANDRAKE KENDİNE GELİYOR...

O KOCAMAN ADAM PENCEREDEN ÇIKTI GİTTİ!..

BİR GÜRÜLTÜ DUYAR GİBİ OLDUM!!

RESSAYIN İŞİNİ BİTİREN CANAVAR BU SEFER MARİNANIN ÜSTÜNE YÜRÜDÜ..

MANDRAKE, İMDAAAT!

ZAVALLI KIZ DEVİN ELİ VUCU. DUNA DEVİNCE BAYILDI...

ARKASI VAR

BAY TEKİN

MOTOR DURDUĞU ZAMAN DA; LEYİ KÜPESTEYE ATMIŞTIR...

BU SIRADA, Çİ GERİLİ OLAN İPE HIZLA BALTAYI İNDİREREK; "N-VANGO SİZİ İSTEMEZ!" DİYE BAĞIRIYOR....

ZIPKINDAN KURTULAN MOTÖR OTOMATİK OLARAK İŞLEMEYE BAŞLAR. TEKNE HIZLA İLERİYE ATILIR...

BAYTEKİN DALENİN DENİZE YUVARLANMASI İÇİN GÜVERTEYE ÇIKAR...

Çİ, MAKİNEYİ OTOMATİK OLARAK İŞLETEN KONTROLÜ AÇARAK İKİ DÜŞMANINA NE OLDUĞUNU ANLAMAK İÇİN DIŞARI ÇIKAR...

OH! AFERİM Çİ!.. İNSAN BÖYLE Mİ KURTARILIR?.

DEMEK VANGO BİZİ KABÜL ETMEZ HA? NE BİLİYORSUN, HELE BİZİ BİR GÖRSÜN CANIM!

AFEDERSİN. AKABİM ÇOK BOZUKTU. EL YARDIM EDEYİM.

BAYTEKİN DALEYİ KAMARAYA İNDİRİR. SIHHİ YARDIMDA BULUNDUKTAN SONRA Çİ'YE DÖNER..

BU MOTORU NEREYE GÖTÜRÜYORSUN?

NEHİRDEN YUKARI, DAĞLIK ARAZİYE. VANGONUN KARARGAHI ORADA.

BANA KALIRSA, NEHİRDE KALSAYDINIZ DAHA İYİ EDERDİNİZ. VANGO CASUSLARDAN HOŞLANMAZ!..

SİZİN HAYATINIZI KURTARIRKEN BEN BÖYLE BİR ŞEY DÜŞÜNMEDİM.

-ARKASI VAR-